

A gonosz szőlőművesek

³³„Hallgassatok meg egy másik példázatot. Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített benne, azután bérebe adta munkásoknak, és idegenbe távozott. ³⁴Amikor elérkezett a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést. ³⁵A munkások megfogták szolgálait, és kit megvertek, kit megölték, kit pedig megköveztek közülük. ³⁶Aztán ismét küldött szolgálakat, többet, mint először, de ugyanígy bántak azokkal is. ³⁷Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni. ³⁸De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak maguk között: Ez az örökös: gyertek, öljük meg, és azután mienk lesz az öröksége. ³⁹Majd megfogták, kidobták a szőlőn kívülre, és megölték. ⁴⁰Vajon majd ha megjön a szőlő ura, mit tesz ezekkel a munkásokkal?” ⁴¹Ezt felelték neki: „Mivel gonoszak, ő is gonoszul veszi el őket, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják a termést a maga idejében.” ⁴²Erre megkérdezte tőlük Jézus: „Sohasem olvastátok az Írásokban: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben. ⁴³Ezért mondom nektek, hogy elvételük tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. ⁴⁵Amikor a főpapok hallották példázatait, megértették, hogy róluk beszél. ⁴⁶Szerették volna elfogni, de féltek a sokaságtól, mert az prófétának tartotta.”

Ez aztán igazán nem rólam szól! – Jézus mai követői nem tesznek így! Tisztelem a – néhai – prófétákat, Jézusról nem is szólva! A főpapok, akkor és ott, meg is értették, hogy róluk beszél. Mi dolgom ezzel a résszel?

Mégis, lássuk csak:

Az életemnek volt egy szakasza – magamban úgy nevezem: a felelőtlenség kora –, amikor úgyszólván mindent kívülről kaptam, fizikai és lelki javakat szívtam magamba, növekedtem, fejlődtem, értem... Mint mindannyian. „Befelé élő” típus lévén, később is sokáig csak azt nyújtottam a külvilág felé, ami természetesen és magától értetődően adható volt. Csak semmi nehézség, csak semmi bonyodalom. Magamért vagyok elsősorban felelős. Ha többfelé koncentrálok, elvesztem a kényes egyensúlyt, stb.

De jöttek „szolgák”: emberek, események, „forradalmi” gondolatok, a közösségi élet és barátok – és a hatásukra születő elhatározások. Hozzám sodródott szálláskereső, feladatok, amik kilendítettek a komfortzónámból, vagy csak tárgyak, amik szükségesek, de mégis, talán másnak nagyobb szüksége volt rá...

Némelyik „szolgát” elküldtem. Másokat leszóltam, elhallgattattam, vagy valami más, dübörgőbb hanggal helyettesítettem. És volt úgy is, hogy meghallgattam. Mit tesz erre a szőlő ura?

A jelzések nem maradtak abba. Jönnek, jönnek 'szolgák'. Bevallom nektek, némelyiket ma is elcsendesítem. A bizonytalanságaim, a bátortalanságom, no meg nem könnyű mindig megítélni, kinek a követői is vajon? Valóban a szőlősgazdáé? Más valaki(k) elvárásai? Vagy olyan magam teremtette-félék? Mind, egyenként meg kell vizsgálnom: ezt nem lehet megtakarítani. Munkásnak lenni ebben a szőlészetben olyan, mint az anyaság: 24 órás éberséggel jár.

Talán vagytok így ti is néha, testvérek! ☺ Vigaszul, bátorításul, no meg, mert mélységesen szeretem ezt az egypercesét, hadd' idézzem Anthony de Mello-t:

Egy öreg zarándok ballagott a Himalája hegyei közt, amikor csikorgató hidegben elkezdett esni az eső. Egy fogadós megszólította: Apókám, hogy fog maga ebben az időben célhoz érni?
Az öreg vidáman válaszolt: A szívem már ott van, ezért a testem többi részének könnyű követnie.
(Abszurd egypercesek)

Bognár Éva, Káposztásmegyeri közösség